

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. T. N., narozený X, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený Ing. K. T. T., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 7. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2025, č. j.
OAM-759/BA-BA01-BA06-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 2. 7. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou PČR. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen **SIS**) s platností do 30. 5. 2030, zadávající stát Maďarsko, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení s lhůtou k dobrovolnému vycestování do 7. 6. 2025 a jeho doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn za účelem vycestování podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 8. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-759/BA-BA01-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 25. 10. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné posouzení osobních a rodinných poměrů žalobce, kdy při rozhodování zcela opomenul, že žalobce má zajištěné ubytování na adrese M. B. Tato skutečnost výrazně snižuje riziko jeho nepřítomnosti při dalším řízení a měla být zohledněna jako méně restriktivní opatření než setrvání v ZZC. Dále vytýkal žalobce žalovanému nepřiměřenost pokračujícího omezení osobní svobody. Nepřiměřenost spatřoval žalobce v délce svého zajištění v ZZC Balková. Dlouhodobé omezení osobní svobody považoval za nepřiměřené zejména s ohledem na své osobní poměry a skutečnost, že je připraven spolupracovat s orgány ČR a plnit své povinnosti. Žalobce spatřoval nedostatky napadeného rozhodnutí také v nedostatečném posouzení možnosti uložit jednu z možností v podobě zvláštního opatření ve smyslu ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce má zajištěné trvalé místo pobytu a je připraven pravidelně se hlásit příslušnému orgánu či se podrobit jiným alternativním opatřením. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 3. 9. 2025 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil, a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde jím zjištěný skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 2. 7. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou PČR. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v SIS s platností do 30. 5. 2030, zadávající stát Maďarsko, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení s lhůtou k dobrovolnému vycestování do 7. 6. 2025 a jeho doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 2. 7. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je svobodný a bezdětný, rodinu tvoří jeho rodiče a jeden bratr, kteří žijí ve Vietnamu. Popsal, že do schengenského prostoru přicestoval letecky dne 12. 7. 2024 a to do Maďarska na vízum, které si vyřídil na maďarském zastupitelském úřadě ve Vietnamu přes agenturu. Platnost víza byla do 20. 9. 2024. Následně dostal pracovní povolení, které mu zařídila firma Vendégmunkás, kde pracoval jako skladník a bylo platné do 9. 5. 2026, zde pracoval asi jeden měsíc a jelikož zde byla nízká mzda, tak práci ukončil a šel pracovat do jiné firmy, kde pracoval až do konce června 2025. Uvedl, že do ČR přijel před dvěma dny vlakem z Budapešti do Prahy, aby navštívil bratrance v Mladé Boleslavi, kde chtěl zůstat do 5. 7. 2025 a poté chtěl odjet do Polska, kde má zažádáno přes prostředníka o pobyt. Do 7. 7. 2025 měl zaplatit zálohu 2000 EUR a po vyřízení žádosti měl doplatit 4000 EUR, zatím nic neplatil. Sdělil, že nevěděl o tom, že mu byl ukončen pobyt v Maďarsku a ani neví, že jeho maďarský doklad je v pátrání. V současné době bydlí v Mladé Boleslavi u bratrance, přesnou adresu nezná. Na území ČR nemá žalobce žádný majetek, závazky či pohledávky a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, finanční prostředky na vycestování z ČR má. Uvedl, že nechce využít možnosti dobrovolného návratu do vlasti, bude čekat, jak dopadne jeho žádost v Polsku, potřebuje peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. Uvedl, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí ani mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, poté dne 8. 7. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-759/BA-BA01-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 25. 10. 2025.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost* Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
 10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
 11. Nejdříve se soud zabýval tím, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění a aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR či Maďarska), ač mu v tom nic nebránilo; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poté správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. Soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a následného zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve, stejně tak mohl učinit žalobce
- Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ještě dříve v Maďarsku, kde před příchodem do ČR pobýval. Jeho přístup pak ovšem nekorresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštitě, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil zejména s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, nerespektování lhůty k dobrovolnému vycestování, záznam v SIS, absence hlášeného místa pobytu, absence obav z návratu do země původu, ČR pouze tranzitní zemí před dosažením cílové destinace v Polsku) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpretrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či pokračovat dále do cílové destinace (Polsko) a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění či jiné formy uložené povinnosti vycestování. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní chování žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovitosti skrývání či útěku žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V tomto směru žalovaný uvedl, že žalobce sdělil, že s územím ČR ho nepojí žádné vazby, vyjma jediné osobní – bratranec; na území ČR nevlastní žádný majetek. Naopak ve Vietnamu bydlí jeho rodiče se sourozencem. Dle názoru žalovaného tudíž nemá žalobce žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Dále pokračoval žalovaný tím, že žalobce není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu, nýbrž pouze přebývá u svého bratrance v Mladé Boleslavi, přesnou adresu nezná. Jako doručovací adresu označil svou adresu ve Vietnamu. Na základě uvedeného žalovaný usoudil, že není možnost žalobce spolehlivě na této adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce nemá možnost získat další finanční prostředky legálním způsobem, a to z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, a proto nelze očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje určité finanční náklady. Na tomto místě soud doplňuje, že žalobce disponuje blíže neznámou finanční částkou, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v rámci podání vysvětlení sdělil, že disponuje finančními prostředky k vycestování. Jelikož ale není jejich množství známo, a nelze ani predikovat délku zajištění žalobce či dobu nezbytnou pro vyřízení jeho žádosti, lze se závěry žalovaného ve směru nedostatku finančních prostředků souhlasit. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, žalovaný uvedl, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů.

13. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že pobývá u svého bratrance na neznámé adrese v Mladé Boleslavi. Současně uvedl jako konstantní adresu místo ve Vietnamu. Později, tj. v rámci žaloby konkretizoval žalobce adresu na v Mladé Boleslavi, kde má mít zajištěné své ubytování a vytýkal žalovanému nedostatečné zohlednění této skutečnosti ve vztahu k možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. K uvedenému soud konstatuje následující. Žalobce označil za místo pro doručování adresu ve Vietnamu. Rovněž sdělil, že nedisponuje mobilním telefonem, jelikož ho ztratil. Tímto žalobce zcela vyloučil jakýkoliv efektivní a hospodárný způsob komunikace a garance pro průběh řízení o své žádosti. Jediné, co mohlo hovořit ve prospěch žalobce, byla tvrzení o pobytu na adrese u bratrance, kterou si nepamatuje. Z tvrzení žalobce jednak nebylo možné doznat pravdivost jeho tvrzení a jednak okolnosti případu rovněž nepředstavovaly důvody pro závěry o tom, že žalobce se na adrese u bratrance skutečně bude zdržovat. Žalobce uvedl, že na území ČR přicestoval 2 dny před zajištěním na návštěvu k tomuto bratranci, kde se hodlal zdržet do 5. 7. 2025, kdy plánoval vycestovat do Polska. Z uvedeného nevyplývá žádná silná vazba žalobce na jím tvrzené místo, kde by se pro účely správního řízení zdržoval tak, aby byl k dispozici správním orgánům. Předně, žalobce se zmíněným místem nepojí žádné silné pouto či závazek. Jak uvedl, přijel k bratranci pouze na návštěvu, jakožto přestupné místo, které hodlal tři dny po svém zajištění opustit. Z tohoto důvodu nebylo ani garantováno, zda bude žalobcův bratranec i nadále ochoten poskytnout žalobci ubytování po dobu řízení o jeho mezinárodní ochraně, tj. po výrazně delší dobu, než předpokládal. I z výše předestřených důvodů shledal soud úvahy a závěry žalovaného správné a odpovídající případu žalobce.
14. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. K žalobcem předloženému čestnému prohlášení pana N. Q. T. soud konstatuje, že nepřistoupil k jeho provedení k důkazu, neboť takový důkaz shledal nepřipustným. Soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s.ř.s.). Předložené čestné prohlášení je datováno ke dni 1. 9. 2025, tj. až po vydání rozhodnutí žalovaného.
16. Co se týče tvrzení žalobce o nedostatečném posouzení jeho osobních a rodinných poměrů, konstatuje soud následující. Žalobce v průběhu správního řízení, ani nyní v projednávané žalobě neuvedl žádné rodinné vazby na území ČR, vyjma bratrance, stejně jako neuvedl žádné jiné informace, které by žalovanému, stejně jako nyní soudu, poskytly příležitost tyto posoudit jako nedostatečně zohledněné.
17. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.
18. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Současně se žalovaný dostatečným způsobem zabýval možností uložení zvláštních opatření dle zákona o azylu, avšak tyto správně neshledal v případě žalobce za vhodné aplikovat, přičemž se s důvody svých závěrů dostatečně vypořádal. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 8. září 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.